

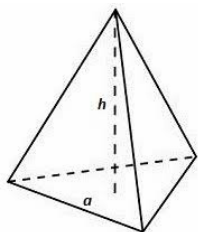
Søndagstanker

7. juni 2020

Trinitatis søndag

Trinitatis betyder treenighed - og ordet kræver stadig en forklaring. Vi ved, hvad en tre-delning er, men hvad er en tre-enighed så? Man kunne måske sige, at en tre-delning spreder, mens en tre-enighed samler. Bevægelsen går i den modsatte retning. Ordet samler Guds tre sider i en helhed, og derfor er kristendommen en mono-teistisk religion, altså en religion med én Gud, i modsætning til dem, der har flere, som f. eks. asatroen eller antikkens mange guder. Jødedommen og islam samt kristendommen er de store monoteistiske religioner.

Vi har altså én Gud - men vi kender denne tre-enige Gud fra tre vinkler. Det er ligesom en trekantet pyramide. Man kan gå rundt om den, men uanset hvad, så ser man kun én side ad gangen. Ser vi på Jesus Kristus, så er Gud og Helligånden to andre sider, som vi må gå rundt om pyramiden for at se. Samtidig véd vi, at uden de to andre kunne den ene ikke stå. Ser vi på Gud, så er Kristus og Helligånden de to sider, som vi ikke ser - men vi véd, de er der. Vi må tænke de to sider med, som vi ikke ser, når vi ser på én af de tre.

Kristen tro handler om at tro på Gud, som Jesus har vist os fra en anden side end den jødiske tradition gør i Det gamle Testamente. Vores opfattelse af Gud er baseret på en ny aftale, som er formidlet til os af Jesus. Den gamle aftale handlede om Guds lov og menneskers lydighed over for den (eller mangel på samme) Den nye aftale handler om at tro på det, Jesus fortalte os om Gud: at Guds tilgivelse kommer før vores tanke og handling og ikke er en belønning, men givet på forhånd og altid til stede, selv for det mest udstødte menneske.

Den nye aftale er baseret på tro. Enten tror man på Guds tilgivelse og kærlighed eller også gør man ikke. Der er ingen tvang og ingen straf, for Gud lader sin sol skinne på gode og onde og lader det regne på retfærdige og uretfærdige. Troen åbner en masse døre til fred og frihed, som man slet ikke forstår, hvis ikke man selv har været der. Omvendt kan man ikke have meget gavn af noget, man ikke tror på.

Det er her, Helligånden kommer ind i billedet. Uden Helligånden ville troen være en præstation på samme måde som det er at holde en lov og få sin belønning. Troen er nemlig i virkeligheden en gave. Vi skal ikke øve os i at tro, vi skal øve os i at tage imod. Det er sådan set en meget praktisk ting, for vi kender så godt til situationer, hvor vi synes, det er lidt pinligt at tage imod noget, man ikke har gjort sig fortjent til. De eneste, der rigtig kan det, er børnene. For dem er alt en gave, og de tager imod det hele uden den mindste bekymring for, om det nu også er fortjent. For det er det ikke. Et barn er bare et barn, og elsket af samme grund.

Helligånden er den side af Gud, som gør det ved os, vi har brug for: lærer os at tage imod, som et barn. Engang var der en lærd og respekteret mand, som opsøgte Jesus en nat og spurgte ham om Helligånden og hvad den gør. Jesus sagde til ham: den gør os til børn, i den forstand at den giver os en ny start, når vores egne krumspring for at blive accepteret og elsket er stødt på en mur. I vores menneskeliv er der meget, der sander til i fejltagelser og forkerte valg. Gud bruger sin ånd til at genføde os til tro. Det har vi lært af den side af Gud, vi kender som Jesus. Alle tre sider er med, Gud er med os. Tre-enigheden er et udtryk for, at alle muligheder er åbne for at møde Gud og forholde sig Gud fra flere forskellige udgangspunkter. Det er rigtig godt, for vi mennesker er forskellige og har brug for at finde ud af det med troen på en måde, som giver mening for den enkelte. Man skal nok rundt om pyramiden nogle gange, før man forstår Guds identitet. Der vil altid være sider af Gud, som vi ikke forstår. Men det er OK. Det er alligevel tro, det handler om.

til

Læs søndagens tekst her:

<https://www.bibelselskabet.dk/trinitatis-fra-anden-raekke>